

 HARLEQUIN

 JALOOLINE ROMAAN

*Markii, preili ja
müsteerium*

Annie Burrows

Originaali tiitel:
Annie Burrows
A Marquess, a Miss and a Mystery
2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2019 by Annie Burrows
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B02377320
ISBN 978-9949-82-547-9

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori pöördumine

Kui kirjutasin raamatut „Hertsog otsib hertsoginnat“, hakkas hertsogi hullumeelne perekond mulle huvi pakkuma, eriti tema poolvend, kes visati välja, kui hertsog õigusjärgse pärijana Theakstone'i õukonda naasis. Mainisin põgusalt, et sellel perekonnaharul oli palju vaenulikke tundeid, mida mul Oliveri loos ei olnud tarvidust kajastada.

Kuid kirjanikuna jäin mõtlema väikesele poisile, kellele öeldi, et temast saab hertsog, kuid kes saadeti ema ja õdedega hoopis väiksematesse valdustesse maal. Kas ta saab isa reeturlikkusest kunagi üle? Kas ta suudab veel kedagi usaldada?

Ja kas ta tuleb poolvenna pulma?

Ja armuromaanide kirjutajana tahtsin ma muidugi teada, milline naine lammutab müürid, mille see mees lapsepõlves kogetud reetmisest tingituna enda ümber on ehitanud. Milline naine suudab puudutada ta südant? Nii sündis mu peas Horatia, missioonitundega naine...

Loodan, et naudite lugu, milles kaks pealtnäha vastandlikku inimest leiavad armastuse, otsides sootuks midagi muud!

Holly Rose'ile, kes saabus ellu koos selle raamatuga.

Esimene peatiikk

*M*idagi polnud parata. Horatia Carmichael pidi midagi drastilist tegema.

Ta libistas pilgu üle palveraamatuid ja piibleid kinni paneva rahvahulga, kui Theakstone'i hertsogi vanaldane kaplan teenistuse lõppenuks kuulutas, ja neelatas. Hertsogi väike erakabel oli lorde ja leedisid pilgeni täis. Ta ei arvanud, et hertsogi pulmadele eelnenud nädalal on Theakstone'i õukonda kutsutud kedagi, kes oleks vikondi seisusest madalamal. Peale tema. Mistõttu tundis ta end pisut nagu Tuhkatriinu ballil, kus võluvale printsile, või kes ta nüüd oligi, pruuti valiti. Ta polnud muinasjuttudest kunagi eriti hoolinud. Neis olid alati vaid ilusad inimesed, keda premeeriti selle eest, et nad on ilusad. Või jagati neile tiitleid. Palju rohkem muljet avaldaks see, kui ometi kord premeeritaks samaväärselt ka tarkust.

Kuid isegi kui Tuhkatriinu oli kahtlemata ilus, pidi ta

end tiitliga inimesi täis lossis jalutades ülimalt ebakindlalt tundma. Täpselt nagu Horatia sel hetkel.

Kuid meeleheitlikud ajad eeldasid meeleheitlikke meetmeid. Herberti mõrvast oli möödas kaks kuud. Kaks kuud, kui ta kasvava kärsitusega ootas, et Devizese markii tuleks kaastunnet avaldama, et ta saaks venna mõrtsukani viiva olulise informatsiooni edasi anda.

Aga see... see... Ta nägi vaeva, otsides sõna, mis kirjeldaks meest, kes oli olnud tema venna sõber ja kolleeg tema salajasel töös... ega suutnud välja mõelda midagi, mis kõlaks piisavalt viisakalt, et seda välja öelda, või isegi kabelis viibides endamisi mõelda.

Aga igatahes oli mõte selles, et see... see... ta leidis selle! Puhevil kehkenpüks polnud tema lähedussegi tulnud. Ja loomulikult ei saanud ta mehele lihtsalt ligi astuda. Daam ei või ju ometi poissmehe ukse taha minna ja sisselaskmist nõuda, mitte nii, et seda tähele ei pandaks. Eriti mitte sellise mainega poissmehe ukse taha. Too võis ainuüksi oma unise naeratusega ükskõik millise naise voodisse murda. Ja seda ta ka tegi.

Lord Devizes poleks teda ka vastu võtnud, isegi mitte siis, kui ta oleks teadnud, mis naisel öelda on. Tema ukse taha marssimine keset päeva, või mistahes muul ajal, oleks pälvinud just nende inimeste tähelepanu, keda ta oleks üle kavaldada tahtnud. Nad oleksid kaks asja kokku pannud ja sellega oleks kõik olnud otsustatud.

Mis tähendas, et ta pidi lähenemiseks leidma sellise viisi, mis kahtlusi ei ärata.

Häda oli selles, et kuna ta leinas, ei saanud ta osaleda ballidel ja pidudel, kus ta oleks saanud lihtsalt mehele ligi astuda. Eriti kuna need polnud sedasorti üritused, kus ta oleks tihti käinud, isegi enne Herberti surma. Kulmud oleksid kerkinud, kui ta oleks läinud mängupõrgutesse, kus mees tavatses käia, või külastanud kukevõitlust või söevedajate kõrtsi või mõnd muud kahtlase mainega paika, kus too oli käinud Herbertiga informatsiooni hankimas. Või nii oli Herbert väitnud. Ta polnud unustanud, et sellistes kohtades oli vend käinud juba enne, kui ta hakkas otsima inimesi, kes tema sõnul üritasid õhutada toetust paguluses viibivale Prantsuse keisrile Bonaparte'ile.

Hea, et markii poolvend, Theakstone'i hertsog, oli otsustanud ootamatult abielluda. Kes teab, mis riukaid oleks ta muul juhul pidanud kavandama. Õnneks oli üks ta sõbrannadest, leedi Elizabeth Grey, pulmakutse saanud ja nii ei pidanud Horatia tegema muud kui ennast tema kaaslasena kaasa möllima. Ta eeldas, et kui ta juba seal on ja kõik jalutavad valdustes ringi või joovad teed, leiab ta võimaluse lord Devizesele külje alla ujuda ning edastada talle kodeeritud kirja tõlge, mille Herbert oli talle dešifreerida andnud tolsamal ööl, kui ta mõrvati.

Aga pagan teda võtku, isegi siin ei pääsenud ta mehele ligi. Tema ümber lehvitas tiibu liiga palju naisi, kes ajudeta koiliblikate kombel särava laterna vastu pörkusid. Või pigem tuvide kombel, kes ajasid oma sulgi puheville ja kudrutasid tema poole. Polnud vahet, mis ajudeta olendeid nad meenusid, mees meenutas igal juhul haaremist ümbritsetud pašat.

Nagu oleks naiste jäägitu andumus tema pärisosa. Ta lüripis selle endale sisse, õnnistades neid oma vildaka naeratusega, kuigi tema raskete laugudega silmad jätsid mulje, nagu oleks ta iga minut naerma purskamas. Nagu oleks elu üks suur nali.

Mistõttu oleks naine tahtnud teda kägistada. Või talle vastu vahtimist virutada. Või midagi sama vägivaldset teha, sest sellal, kui mees ringi aeles, flirtides iga ettejuhtuva alla viiekümneaastase naisega, muutus jälg, mis oleks võinud viia Herberti mõrtsukani, aina jahedamaks.

Temast vasakul tõusis püsti sõbranna, kes mängis tema tuhkatriinuloos haldjast ristiema. See tähendas, et ta peab sama tegema. Ning järgnema talle sulnilt hoone keskmesse suupistete järele. Polnud mõtet endale valetada, et ta võib mehele läheneda suupistete võtmise ajal, sest oli tõenäoline, et ta tunneb end nii ebamugavalt, et Herberti sõbrale vastandumise asemel tõmbub ta nurka, kus ta kõssitab nagu vares, jälgides lord Devizese ümber tiirlevaid naisi.

Kas nüüd või ei iial. Lükanud prillid tagasi ninajuurele, tõusis ta ja liikus pingi otsa, avades ridiküli, et taskurätt välja võtta. Tema taga puhises leedi Elizabethi ema, Tewkesbury lehestunud markiis. See oli miski, mida ta kippus tegema iga kord, kui Horatia ta silma alla sattus, andmaks märku, kui väga mõistab ta hukka tütre sõpruse lihtsa preiliga. Tegelikult oli see lausa põhjus, miks ema ja tütar olid peaaegu lakanud suhtlemast. Horatia kahtlustas, et ema oleks keelanud leedi Elizabethil teda kaasa võtta.

Kuid siin ta nüüd oli. Ja lord Devizes peaks tema pingist nüüd iga minut mööda tuhisema.

Ta nuuskas nina ja pani taskurätiku südamepuperduste saatel tagasi ridiküli. Liiga palju oli tahta, et mees peatuks ja tervitaks teda. Tal oli selleks Theakstone'i õukonda saabumisest saadik juba mitu võimalust avanenud. Kuid ikka ja jälle vaatas ta naisest lihtsalt läbi. Nagu oleks too märkamatu. Nagu ei tunneks ta naist ära.

Kuid miks ta peakski? Kuigi Herbert oli neid isegi tutvustanud tema ühel ja ainsal hooajal, kui vend püüdis teda veenda, et suudab ta kõigest hoolimata „moekaks“ muuta, polnud sõbra tõntsakas ja ilmetu õde lord Devizesele mingit muljet avaldanud. Lord Devizes oli temaga sel tantsupeol vaevu rääkinud. Ta polnud näidanud naisele kübetki seda sarmi, mille poolest ta nii kuulus oli, rääkimata temaga flirtimisest.

Kuid tühja sellest. Praegu polnud aeg vana meelepaha heietada. Eriti kuna lord polnud kohelnud teda ebaviisakalt kui kõik ülejäänud niinimetatud härrasmehed, kes olid sunnitud niisugusele näotule müürilillele tähelepanu osutama. Mees oli kolme jardi kaugusel. Paar sammu veel, ja ta võib käe sirutada ja meest varrukast sikutada.

Nagu almust paluv kerjus.

Niisiis ei, seda ta ka ei tee. Ta pidi nende kohtumise juhuslikuks lavastama, või tema meeleheitlikku katset mehega rääkida pannakse tähele. Sellel ta ei saa lasta sündida.

Ja niisiis, kui mees jõudis temaga kohakuti, haaras ta pingilt piibli ja viskas selle mehe jalge ette, lootes, et see nägi välja, nagu oleks see tal kogemata käest kukkunud.

Mees peatus. Vaatas piiblit oma teel. Pani ühe käe puusa ja kergitas üht suunurka... manades esile küünilise muige.

Naise palgeile tõusis puna. See... see... *ebaviisakas sõna*. See... *vandesõna*. Mehest jäi mulje, justkui arvaks ta, et naine heitis meelega ta jalge ette taskurätiku, nagu naistel on läbi aegade kombeks olnud, kui nad üritavad pälvida mehe tähelepanu. Ja seda ta tegigi. Kuid mitte sellepärast, et ta oli *armuvalus*. Mees ei saa ju ometi olla nii rumal, kui ta välja paistab? Ta pidi ju ometi mõistma, et naine tegi seda ainult sellepärast, et ta on Herberti õde ja tal on vaja mehega rääkida. Herbertist. Ja tema tööst.

Ja isegi kui ta oli nii rumal, siis kuhu jäid head kombes? Ta võib ju ometi viisakalt kummarduda ja piibli maast võtta?

Kuid selgus, et mitte. Ta seisis seal, küüniline muie huulil, pilkav pilk hindavalt naisel, kui tolle palgeil hõõgus kogu meeleheide, mida see häiriv mees oli talle viimasel ajal põhjustanud.

„Ma lihtsalt ei usu,“ pomises naine, astudes ta ette ja kummardudes maast piiblit võtma, „et Herbert hindas teid nii kõrgelt, kui te ei saa isegi *vihjest* aru ega võta maast isegi...“

Ta tahtis öelda *piiblit*, kuid samal hetkel, kui ta seda võtma kummardus, kummardus lõpuks ka mees.

Ja naine lõi oma pea vastu tema väljasirutatud kätt ära. Ja kuna ta kummardus nii hoogsalt ja mehe käsi oli kõva nagu raudkang, põrkus ta tagasi, paiskus vastu pinki ja kukkus lõpuks kabeli põrandale istuli.

Ta kuulis summutatud naerukihinaid.

„Ma ei suuda uskuda,“ ütles Tewkesbury lesestunud mar-kiis tõenäoliselt tütrele Elizabethile, kuigi kabeli põrandal